

หมวดที่ ๑

ครูบาอาจารย์

B011

๑.๑ หลวงพ่อดำ หรือ หลวงพ่อในป่า

หลังจากที่คิดจะสึกแล้วไม่ได้สึก จนได้ขงดีจากหลวงพ่อเดิมติดตัวมา อยู่ต่อมาทราบว่า มีพระเก่งสามารถยึดเหยียดได้ ก็ตั้งต้นไปหาถึงขอนแก่นให้ผู้ใหญ่บ้านแถวนั้นพาไปพบพระครูรูปหนึ่ง ซึ่งชวนกลดอยู่ใต้ต้นไม้ ไม่ทราบอายุ อานามท่าน เพียงแต่คุณลุงผู้ใหญ่บ้านเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า หากเห็นหลวงพ่อในป่า มาปักกลดที่นี้ทุก ปี ๆ ละ ครั้ง ๆ ละประมาณหนึ่งเดือนแล้วก็ไป ตั้งแต่คุณลุงผู้ใหญ่ ยังเป็นเด็กแก้มำ จนถึงวันนี้ (วันที่เล่า) คุณลุงผู้ใหญ่ อายุแปดสิบกว่า หน้าตา ผิวพรรณของหลวงพ่อดำก็ยังเหมือนเดิม

เมื่อหลวงพ่อจรัญเข้าไปนมัสการแนะนำตัวเองว่า อยากเรียนวิชายึดเหยียด หลวงพ่อดำท่านก็นิ่ง ไม่ลื้มตา จนกระทั่งหลวงพ่อจรัญเปลี่ยนคำแนะนำตัวใหม่ หลวงพ่อดำ จึงเริ่มพูด

เมื่อหลวงพ่ोजรัญได้ตอบคำถามหลวงพ่อก่อนแล้ว หลวงพ่อดำก็พูดต่อว่า “อย่าลืมนะเรียนหมดเลย เรียนเลยไปหมด **รู้มากไป คุณรู้มากคงใช้ไม่ได้เลย**” “เธออย่าลืมนะว่า พระพุทธเจ้าสอนอะไร **สอนทุกข์และวิธีดับทุกข์**”

“ท่านสอนอะไรอีกรู้ไหมคุณ”

“ไม่ทราบครับ”

“เอาละจะบอกให้ **สอนไม่ให้เบียดเบียนตน สอนไม่ให้เบียดเบียนคนอื่น พร้อมกับไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย ...** หาที่มาของทุกข์ให้ได้ ศึกษาข้อนี้ ในตัวเรามีอะไร มีทุกข์ **หาที่มาของทุกข์แล้วปฏิบัติ วิธีปฏิบัติอย่างไรหรือ ศีล สมาธิ ปัญญา**” ขณะที่ฟังหลวงพ่อดำสอน หลวงพ่ोजรัญก็นึกไปด้วย นึกว่าจะมีภินิหารมากกว่านี้ ก็เลยโดนหลวงพ่อก่อนในป่าชี้หน้า แล้วกล่าวต่อว่า

“คุณมันอย่างนี้ เรียนเลยไปหมด **ไอ้ที่จะทำไม่ทำ เสือกผ่าไปเอาที่ไม่ได้ความ ไอ้ที่ได้ไม่เอา ไปเอาที่ไม่ได้ ไอ้ที่จริงไม่ชอบ ไปชอบเอาที่ไม่จริง**” หลวงพ่ोजรัญบอกว่า อยากฝากตัวเป็นลูกศิษย์ หลวงพ่อดำก็ยิ้มตาชี้หน้าว่า **“ความขลังของพระอาจารย์ แต่ย้อนกลับเป็นความคลั่งของศิษย์ คือ เธอ**” แล้วหลวงพ่ोजรัญก็ฝากตัวเป็นศิษย์ติดตามหลวงพ่อดำไป หลวงพ่อดำท่านนั่งนิ่งสักครู แล้วยิ้มตาพูดว่า **“คุณ... รอให้ คุณอายุ ๔๕ ก่อนนะ แล้วค่อยมาพบเราอีกครั้ง (ขณะนั้นราว ปี พ.ศ. ๒๔๙๒-๓ อายุ ๒๒ พรรษา) อายุเธอยังน้อยนัก ยังไม่แน่นอน ยัง**

หละหลวมอยู่อย่างนี้ จะรับได้อย่างไร รับได้ต้องเป็นคนประเภท
หนึ่งไม่ใช่สอง มีสัจจะ มีเมตตาสามัคคีแล้วหรือยัง สัจจะก็ไม่มี
จะเกิดเมตตาได้อย่างไร แล้วเมตตาไม่มี จะเกิดสามัคคีได้
ทั้งใจทั้งจิตหรือ จะเกิดรูปนามได้หรือ” ในการไปพบหลวงพ่อดำอีกครั้ง
ต้องปฏิบัติได้และแก้ปรีศนาธรรมได้ ส่วนการไปพบนั้นเป็นสัจจะและความลับ ที่ไม่
สามารถเปิดเผยได้ เมื่อครบกำหนดจึงได้ไปพบหลวงพ่อดำที่เขากุฎา จังหวัดน่าน

๑.๒ หลวงพ่อเดิม แห่งวัดหนองโพธิ์

เมื่อหลวงพ่ोजรัญ อยู่ปรณนิบัติรับใช้ หลวงพ่อเดิม แห่งวัดหนอง
โพธิ์ เป็นเวลา ๖ เดือน ตราบจนหลวงพ่อดิมท่านละสังขาร คติธรรมคำคมที่หลวง
พ่ोजรัญจดจำไม่เคยลืม คือ

๑. รู้ไว้ชื่อว่า ใส่บาแบกหาม
๒. รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี
๓. ผู้ใหญ่ให้อะไรรับไว้ก่อน อย่าจงหอง
๔. มีเสือสืบทัวกับมีเสือตัวเดียว อย่างไหนจะดีกว่ากัน
๕. หนึ่งอย่าเป็นสอง (พูดจริงทำจริง)

หลวงพ่ोजรัญ เป็นศิษย์องค์เดียวและเป็นองค์สุดท้ายที่ได้รับการ
การถ่ายทอดวิชาคชสาร ซึ่งจะเริ่มต้นด้วยการฝึกกสิณเป็นพื้นฐานก่อน (พ.ศ.
๒๔๙๒) และได้ใช้ประโยชน์ในการสยบช้างป่าระหว่างการเดินธุดงค์กับหลวงพ่อดำใน

ปานาน ๒ เดือน (พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๔๕ พรรษาตามที่หลวงพ่อกำหนดไว้ให้) และครั้งที่สำคัญที่สุด คือ ระหว่างเดินทางกลับจากการปฏิบัติศาสนกิจกับคณะสงฆ์ที่ทวีปยุโรป (พ.ศ. ๒๕๓๖) เครื่องบินที่โดยสารมาเกิดน้ำรั่วจากเพดานห้องโดยสารที่มีปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ อาจเป็นเหตุให้ไฟฟ้าลัดวงจรและเครื่องระเบิดได้ ซึ่งหลวงพ่อจรัญได้ใช้วิชาภิกขุของหลวงพ่อดิมแก้ไข (ใช้กสิณดินอุดน้ำ) จนเป็นปกติ เป็นเหตุให้หลวงพ่อดิมป่วยกระเซาะกระแะตลอดปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ต่อเนื่องปี พ.ศ. ๒๕๓๗

(ท่านที่สนใจเรื่องอิทธิฤทธิ์พึงสังเกตจากปีที่หลวงพ่อดิมศึกษา จนถึงนำมาใช้ห่างกันถึง ๒๔ ปี และ ๔๔ ปี ตามลำดับ แต่ภาพของหลวงพ่อดิมที่ท่านเห็นเป็นประจำก็คือ สอนกรรมฐาน กับ บรรยายธรรม ไม่นั่นอิทธิฤทธิ์ หรือ เครื่องรางของขลังเลย นอกจาก ให้พร บอกให้ไปทานข้าว และแจกหนังสือ กลับปรากฏว่าความศักดิ์สิทธิ์ยังเข้มขลัง ไม่เสื่อมคลาย ทั้งนี้เพราะหลวงพ่อดิมเจริญสติกรรมฐานอยู่ตลอดเวลา : ผู้รวบรวม)

๑.๓ หลวงพ่อดิม (หลวงพ่อดิมปากน้ำ)

เมื่อหลวงพ่อดิมไปฝึกวิชาธรรมกาย กับ หลวงพ่อดิม (หลวงพ่อดิมปากน้ำ) ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้นำความรู้จากหลวงพ่อดิม มาใช้ดังนี้

๑. **การแจกพระ** ให้องค์เดียว ไม่มีการขอเอาไปฝากคนอื่น เพราะมีข้อได้
ข้อเสีย กล่าวคือ **ข้อได้** คือ ได้เงินมาทำบุญ **ข้อเสีย** คือ เขาไม่รู้จักเรา
เอาไปทิ้ง หรือ **เอาไปขายกิน เป็นบาปเป็นกรรมกับเขา**
(ข้อนี้หลวงพ่อบอกกับผมไว้นานแล้ว ขอฝากท่านที่มีอาชีพขายพระไว้
ด้วย : ผู้รวบรวม)

๒. **การแผ่เมตตาช่วยเหลือญาติโยม** ยกจิตให้เป็นกุศล มีเมตตา ไม่
อิจฉาริษยาใคร แผ่ออกไปตามชื่อนั้น ๆ ถ้าเขามีกุศลพอก็ช่วยได้ ถ้าไม่มี
กุศลก็ช่วยไม่ได้ และ ที่สำคัญจะช่วยคนไหนก็ให้เขาช่วยตัวเองได้ ถ้าเขา
ช่วยตัวเองไม่ได้ ไปช่วยเขาก็เสียเวลาเปล่า **คนช่วยตัวเองไม่ได้ไม่
ต้องสนใจ** แผ่อย่างไรก็ออกไม่ได้

(ข้อนี้หลวงพ่อบอกว่า เราส่งสถานีกกรรมประชาสัมพันธ์ ผ่าไปเปิดยาน
เพราะ เราส่งช่อง ๓ ก็ไปเปิดช่อง ๗ หรือ เราแผ่เมตตาไป ไม่เคยเปิดประตู
รับเราเลย หรือ หม้อแบตเตอรี่ แผ่นธาตุเสีย ชาร์จไฟไม่เข้า นั่นคือ ท่านต้อง
หมั่นสวดมนต์ และ ทำกรรมฐาน เป็นความหมายของคำว่ามีกุศล และ ช่วย
ตัวเองได้ : ผู้รวบรวม)

๓. **ทำใจให้งอก หมั่นทำบุญทำทาน ก็คือ ยิ่งให้ ยิ่งได้ ยิ่ง
หวัง ยิ่งอด หมดไม่มา เราไม่หวังกัน เราไม่อด หมดก็มา
เรื่อย ๆ**

(เป็นความรู้ที่ได้หลังจากที่หลวงพ่อบอกว่า บอกกับหลวงพ่อบอกว่า ข้าวดสาร
หมด มะพร้าวหมด ซึ่งหลวงพ่อบอกก็ไม่ได้ตอบอะไร นอกจากอือ ๆ รั้ว

เท่านั้น ปรากฏว่า รุ่งขึ้นก็มีผู้ชนข่าวสาร มะพร้าวใส่เรือเอี่ยมจันทน์เต็มลำ
นำมาถวาย : ผู้รวบรวม)

๑.๔ ท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทธิ)

หลวงพ่อดีได้มาฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดมหาธาตุ กับท่านเจ้าคุณ
อาจารย์ฯ ราวปี พ.ศ. ๒๔๙๕ เป็นเวลาหลายเดือน จนได้รับ **ฟังเทศน์ลำดับ
ญาณ** และประสบการณ์ **การสอบอารมณ์** นอกจากนั้น หลวงพ่อยังจดจำคำ
สอนมาเผยแพร่อีกหลายอย่าง อาทิ เช่น

๑. บุชวางศ์ตระกูล บุชาทรัพย์ บุชาชื่อเสียง บุชาความรัก
๒. พี่น้องอย่าทะเลาะกัน อย่าแย่งสมบัติกัน ต้องเคารพพ่อแม่ เคารพผู้ใหญ่
เคารพครูอุปัชฌาย์อาจารย์
๓. สามีภรรยาอย่าทะเลาะกัน บ้านไหน สามีภรรยาทะเลาะกัน บ้านนั้นเป็น
บ้านอัปมงคล สร้างกุศลไม่ได้
๔. คุณหนูหมั่นจำ หมั่นจด สิ่งใดงามอย่างใดจงจด คุณหนูหมั่นจด หมั่นจำ
๕. สร้างความดีกันเถิด จะเกิดผล เป็นมหามงคลในชีวิต ด้วยการเจริญพระ
กรรมฐาน
๖. พวกที่มาบวชนะ ถ้าเข้าไม่มีศรัทธา อย่าบวชให้นะ ถ้าเขามีศรัทธาบวชให้
เลย

๗. นี่เจ้าคุณเอาตำราใช้ให้ถูกต้องนะ **จะมีความรู้มากน้อยไม่สำคัญ**

ปฏิบัติและสอนตามที่อยู่มาก็แล้วกัน

๘. เราทั้งหลายเจริญวัยชันชามาได้ เพราะพ่อแม่ชุบเลี้ยงเรามา เราได้รับ เรือน

๓ น้ำ ๔ ของพ่อแม่ มาทุกคน

เรือน ๓ คือ

เรือนครรรภ์

เรือนตัก ที่แม่อุ้มใส่ตัก และ

เรือนที่อยู่อาศัย ที่พ่อแม่หาไว้ให้

น้ำ ๔ คือ

น้ำนม

น้ำคำ ลูกจាំแม่ให้พร

น้ำพักน้ำแรง ที่พ่อแม่หาเลี้ยงเรา และ

น้ำใจ ที่ไม่มีอะไร เทียบได้เลย

๙. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของวัดและศาสนพิธี

หมายเหตุ

ในยุคแรก ๆ หลวงพ่อยังเกี่ยวข้องกับอิทธิปาฏิหาริย์ และ ก่อนจะข้ามพ้นจุดนี้มาได้ นั่น หลวงพ่อท่านพบครูอาจารย์มากมาย เช่น หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก (หุงน้ำมันมนต์) หลวงพ่ออินทร์ (เข้าใจว่าคงเป็นวัดเกาะหงส์ นครสวรรค์ องค์กรนี้ผมรู้จักท่านเก่งเรื่อง น้ำมันรักษากระดูก พี่สาวผมตกสะพานแขวนหัก ก็ได้ท่านรักษา) หลวงพ่อเรือง (เข้าใจว่าคงเป็นพระอธิการเรือง วัดปากคลองบางคู้ เพราะผมมีเหรียญเก่า

ท่าน) หลวงพ่อจาด จังหวัดปราจีนบุรี หลวงพ่อลี วัดอโศการาม (เรียนวิชาสะเดาะ
กัญญา) นอกจากนั้นท่านยังเอยถึง หลวงพ่อสุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า เรื่องเสกใบ
มะขามเป็นตัวต่อ (หลวงพ่อบ้านเสกผ้าอาบเป็นกระต่ายวิ่งได้) ถ้าจำไม่ผิด กระจก
วิเศษที่หลวงพ่อบ้านเสกให้กับญาติโยม ซึ่งญาติโยมสามารถมองเห็นได้ด้วยตาของ
ตนเอง ก็เป็นของหลวงพ่อสุข (ตกทอดมาถึงหลวงพ่อจรัญ) แต่หลวงพ่อบ้านเสกท่านโยน
ทิ้งลงสระน้ำหน้าวัดพรหมบุรีไปแล้ว ด้วยเหตุผลมีคนเดียว คนเสีย ท่านเจ้าคุณอุบาลีสิริ
จันทิ วันบรมนิवास เรื่องการฝากโรคภัยไข้เจ็บไว้ก่อน หลวงพ่อเองก็เคยเล่าไว้ เมื่อ
คราวท่านรับนิมนต์ไปเทศน์ที่ค่ายจิระประวัติ นครสวรรค์ ท่านอาพาธ เมื่อถึงเวลานัด
จำเป็นต้องไป (หลวงพ่อบ้านเสกเสียสัจจะ) ท่านก็ฝากไข้ไว้ ท่านครูบาศรีวิชัย เรื่องปีน
ยี่งไม่ออก พลุยิงไม่ได้

ทุกวันนี้ แม้เราท่านจะไม่ค่อยได้ยินได้ฟังเรื่องเหล่านี้ ก็มีได้หมายความว่า ท่าน
ลืม เพียงแต่ท่านวางไว้ และจะใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น ก็ขนาดท่านเน้น เฉพาะกรรมฐาน
และสอนญาติโยม คนก็ยังล้นวัดจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ถ้าไปเน้นเครื่องรางของ
ขลังอีก วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมงคงไม่พอ : ผู้รวบรวม